

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, v právní věci žalobce: **A. D. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2016, č. j. MV-46300-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2017, č. j. 57 A 49/2016 – 43, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2016, č. j. OAM-38772-9/DP-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. Soud obdržel dvě doplnění návrhu, a to dne 1. 9. 2017 a dne 6. 9. 2017. V obou odůvodněních stěžovatel shodně argumentoval tím, že žije na území České republiky (dále jen „ČR“) již delší dobu, má zde vytvořené pevné zázemí a řadu vazeb soukromého charakteru. Vyzdvihuje vztah ke své matce, paní P. T. T., která má na území ČR udělen dlouhodobý pobyt. Má k matce velmi úzkou citovou vazbu a žije s ní i ve společné domácnosti. Nepřiznání odkladného účinku a jeho nucené vycestování by bylo

nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, čímž by byla stěžovateli způsobena nepoměrně větší újma, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám.

[3] Odkazoval na závěry v obdobné věci uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Dále citoval závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37 a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25.

[4] Nepřiznání odkladného účinku by bylo na újmu jeho základnímu právu na spravedlivý proces, přičemž odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které se jednoznačně staví za právo na spravedlivý proces, které zahrnuje právo aktivně se účastnit řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu i možnost pravidelného osobního kontaktu se svým zástupcem za účelem uplatňování svých práv.

[5] Závěrem uvádí, že má za to, že jeho předchozí pobyt na území ČR a veškeré zde vytvořené zázemí je naprosto zásadní skutečností, která zakládá jednoznačně úvahy o nepoměrně větší újmě, která by vznikla povinností vycestovat. S ohledem na uvedené žádá, aby podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[6] Žalovaná zaslala soudu (v reakci na dvě doplnění návrhu na odkladný účinek) dvě vyjádření k tomuto návrhu, a to dne 14. 9. 2017 a dne 26. 9. 2017. V obou uvedla, že nedoporučuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť není splněna podmínka pro jeho přiznání spočívající v nepoměrně větší újmě, která by měla stěžovateli vzniknout. V daném řízení totiž újma stěžovateli vzniknout nemůže. Zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR nelze posuzovat jako nepoměrně větší újmu, jelikož ta by stěžovateli mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území. To sice může být důsledkem zamítnutí jeho žádosti, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém je zkoumán dopad vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a posuzuje se přiměřenost daného zásahu dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel má možnost podat proti správnímu vyhoštění žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Je zřejmé, že existují instituty, jimiž se stěžovatel může domáhat posouzení své situace a odkladného účinku v jiném následném řízení, a proto nelze dovozovat, že mu v důsledku zastavení řízení o jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR hrozí nějaká újma. Navíc, v řízení je řádně zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, který dostatečně zajišťuje náležitou ochranu jeho práv. Dodala, že přítomnost stěžovatele u jednání soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému dle zákona o pobytu cizinců může být zajištěna také prostřednictvím videokonferenčního zařízení, jak je upraveno v § 172a odst. 1 téhož zákona. Závěrem cituje z usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 bod 32, ve kterém je uvedeno: „[d]o soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetrhne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“ Vzhledem k mimořádnému charakteru odkladného účinku a k výše uvedeným důvodům navrhuje nepřiznání odkladného účinku.

pokračování

[7] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

[9] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Stěžovatel odkazuje mimo jiné na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 73/2011 a ztotožňuje se s jeho závěry.

[11] K tomuto soud uvádí, že každý případ je jedinečný, a proto je nutné jej posuzovat individuálně. Zmiňované usnesení řešilo zcela specifickou situaci, kdy žadateli bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Skutková situace byla navíc odlišná v tom, že stěžovatel měl na území ČR těhotnou manželku a dítě; manželka disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem, který byl držitelem povolení k trvalému pobytu, s čímž souvisela obava, že i manželce bude zrušeno její povolení k dlouhodobému pobytu. Hrozící újma na soukromém a rodinném životě je v obou případech odlišná (tj. v posuzovaném a v tom, který byl řešen pátým senátem), jakož se liší i pobytová oprávnění.

[12] Obdobně nelze v projednávané věci aplikovat usnesení sp. zn. 1 Azs 160/2014, které se týkalo správního vyhoštění, protože předmětem řízení je otázka zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení.

[13] Stěžovatel v návrhu pouze obecně tvrdil, že má na území ČR silné rodinné vazby (především na svou matku) a společenské zázemí, aniž by tyto skutečnosti blíže rozvedl a prokázal. Zůstal tak pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50).

[14] Soud nezpochybňuje stěžovatelovy vazby na jeho matku, nepovažuje je však za důvody, které by znamenaly vznik nepoměrně větší újmy stěžovateli a musely být upřednostněny bez respektování základních podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Nepřiznáním odkladného účinku není dotčeno ani stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, neboť je v řízení zastoupen advokátem, Mgr. Petrem Václavkem, kterého si zvolil k hájení svých práv. Tvrzené právo na spravedlivý proces by mohlo být důvodem pro přiznání odkladného účinku pouze za situace, kdy by vedle něj obstálo i jiné prokázané skutkové tvrzení týkající se nenahraditelné újmy, což není nyní projednávaný případ.

[16] Stěžovatel neprokázal naplnění již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za této situace není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[17] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[18] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu